

ZO'N DOM KLEIN MEISJE

NANCY
SCHOTEL

door
C.Th. Jongejan de Groot

G.F. CALLENBACH N.V. NYKERK

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

ZO'N DOM KLEIN MEISJE

PENTEKENINGEN VAN
NANCY SCHOTEL

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I. WAAR BLIJFT JO-KE?

Klei-ne Kees-je staat in zijn loop-rek.

Zijn voet-jes trap-pe-len van on-ge-duld.

Hij klaagt zijn nood te-ge-n Moe-der, die in 't keu-ken-tje be-zig is.

Kan klei-ne Kees-je niet pra-ten? Nou, als-je-blijft, -luis-ter maar.

„Ta-ta-ta,” roept hij.

Moe-der ver-staat hem best. Zij geeft hem zijn bal en aait hem o-ver zijn glan-zen-de bol-le-tje.

„Jo-ke zal zo wel uit school ko-men, hoor,” zegt ze.

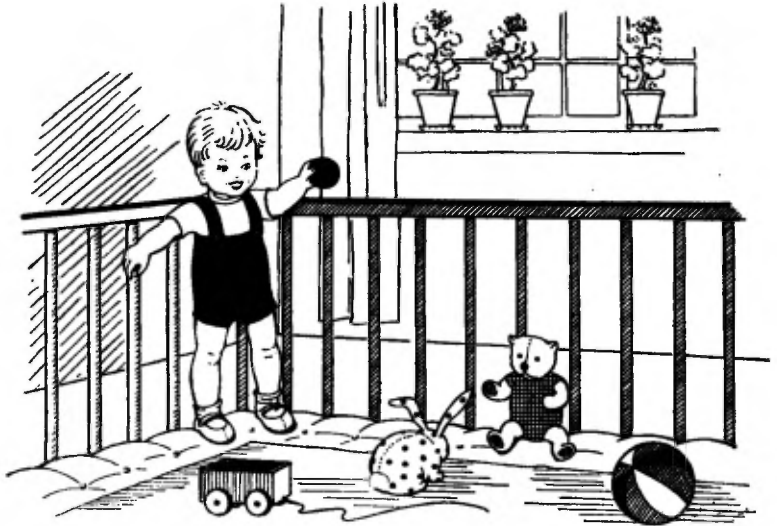
Hup, daar vliegt de bal o-ver het rek. Kees-je heeft hem on-ge-dul-dig weg-ge-gooid.

„Ta-ta-ta.”

Moe-der tilt Kees-je uit het rek en loopt met hem naar het hek.

„Zul-len we dan eens gaan kij-ken, waar Jo-ke blijft?”

Ja, waar zit dat klei-ne meis-je dan ook? Om twaalf uur gaat de school toch uit!

Als ze dan de zand-weg neemt en zonder stil-
staan naar huis loopt, kan ze in een kwartier
thuis zijn.

Ja, maar Jo-ke móét toch wel tel-kens stil-
staan. Er zijn zo-veel din-gen, waar ze naar kij-ken
moet.

Daar is de sloot langs de weg. De sloot met de
kik-kers.

„Kwek-kwek,” roe-pen die kik-kers.

Die kik-kers kan ze niet zien, die heb-ben zich
ver-stopt.

De mooi-e wit-te bloe-men aan de kant, die ziet
ze wel.

En Mie-ke, de geit, ziet ze ook. Jo-ke moet haar
toch wel e-ven aai-en.

„Mè,” zegt Mie-ke en ze stoot met haar kop.
Maar Jo-ke is toch niet bang. Jo-ke is niet eens bang voor Blaar-kop.

Blaar-kop is de koe, die ook in de wei graast, net als Mie-ke.

Zij ho-ren bij de boer-de-rij van boer San-ders.
„Pats-pats.”

Met haar staart slaat Blaar-kop heen en weer.
Mooi weer is wel heer-lijk, maar o, die vlie-gen, die vlie-gen!

Nu moet Jo-ke door-lo-pen, hoor!

Ja, maar nu staat de boe-rin bij het hek.

„Dag Jo-ke,” roept zij. „Ga eens gauw op de deel kij-ken. Ju-no wil je wat la-ten zien.”

Ja, loop nu eens door, als de boe-rin je zo nieuws-gie-rig maakt.

Wie is Ju-no? Ju-no is de waak-hond van de boer-de-rij. Hij ligt an-ders nooit in zijn mand. Hij waakt en blaft voor de boer-de-rij.

„Woef-woef-woef, scheer je weg, of ik bijt.”

Is Ju-no ziek? Wel-neen, Ju-no heeft vier klei-ne hond-jes bij zich lig-gen. Een heel ge-zin, als-je-blijft.

Jo-ke knielt bij de mand en neemt er een hond-je uit. Ju-no gromt niet eens. Jo-ke is toch zijn vriend-in-ne-tje. Zij zal zijn klein-tje toch ze-ker geen kwaad doen.

„Leuk, hè Jo-ke,” zegt de boe-rin.

Nu krijgt Jo-ke nog een mooi-e ro-de ap-pel. Maar dan moet ze ook naar huis. Op een hol-le-tje, hoor.

Klip-klap — klip-klap, zeg-gen de klomp-schoen-tjes.

Moe-der mag toch ze-ker niet on-ge-rust wor-den.

II. JO-KE KOMT THUIS

Pfff.... wat loopt Jo-ke hard. Ge-luk-kig,
daar is haar huis-je al.

Het staat he-le-maal al-leen aan 't eind van
het dorp. Het heeft zo'n mooi rood dak.

En groe-ne mu-ren.

Dat is geen groe-ne verf. Dat is klim-op.

Rond-om het huis-je is een tuin. Een tuin met
vi-ool-tjes en gras en Oost-in-di-sche kers.

En een heel gro-te ap-pel-boom.

En mooi-e wit-te gor-dijn-tjes han-gen voor de
ra-men.

En pot-ten met ro-de bloe-men staan op de ven-
ster-ban-ken.

Er is een poes ook. Een zwar-te met wit-te vlek-
ken.

Die zit in de ven-ster-bank.

Daar komt Moe-der naar bui-ten. Ze wuift Jo-ke
toe.

„Ta-ta,” roept Kees-je.

Jo-ke ver-staat Kees-je e-ven-goed als Moe-der.

Hij is zo blij, dat ze thuis is. Dat wil hij zeggen.
Jo-ke kust Moe-der en knuf-felt Kees-je.
„Dag klei-ne meid,” zegt Moe-der.
Kees-je grijpt naar de ro-de strik aan Jo-ke's
vlecht.
„O, is dat soms speel-goed?”

Wip, daar hangt hij weer op haar rug. Kees-je kan
er nu niet meer bij.
Hij trekt een lip.
„Niet hui-len, Kees-je,” roept Jo-ke. „Hier is de
bal en ik blijf de he-le mid-dag met je spe-len,
want het is Woens-dag.”
„Ta-ta-ta,” knort Kees-je te-vre-den.
Moe-der zegt Kees-je op het gras-veld.

„Pas maar e-ven op je broer-tje,” zegt zij. „Dan ga ik voor het e-ten zor-gen.”

Jo-ke rolt de bal heen en weer op het gras-veld en broer-tje kraait van ple-zier.

Zo spe-len ze tot Va-der thuis komt. Dan past Va-der op Kees-je en Jo-ke gaat de ta-fel dek-ken.

Dat kan ze wel. Ze legt het la-ken op ta-fel. Ze zet er drie bor-den op.

En het klei-ne blik-ken bord-je voor Kees-je.

En drie vor-ken naast de bor-den.

En de dek-scha-len.

„Wat e-ten we, Moe-der?” vraagt Jo-ke dan.

„We e-ten spruit-jes,” zegt Moe-der.

Dat is een grap-je van Moe-der. Jo-ke houdt niet van spruit-jes. Zij haalt haar neus-je heel hoog op.

„We e-ten spruit-jes, die naar rijst met kren-ten rui-ken,” zegt ze. „Rijst met kren-ten, hoe-ra.”

Rijst met krenten is 't lek-ker-ste e-ten, dat Jo-ke kan be-den-ken.

„Kom, we gaan e-ten,” zegt Moe-der. „Dan zie je wel, wat er op ta-fel komt.”

Daar zit-ten ze al. Va-der aan de e-ne kant. Moe-der aan de an-de-re kant. Kees-je in zijn ho-ge stoel er tus-sen in en naast Moe-der zit Jo-ke.

Poes gaat bij Kees-je's stoel zit-ten. Poes weet het wel. Die kiest er één uit, die morst en knoeit.

Dan valt er nog eens wat te lik-ken.

Nu zijn ze al-le-maal stil. Va-der bidt.
Kees-je is ook stil. Kees-je weet nog niet wat bid-
den is. Maar als Va-der zijn o-gen dicht doet, moet
Kees-je stil zijn.
Jo-ke weet wel wat bid-den is. Bid-den is spre-
ken met God. Va-der spreekt nu te-gen God. Hij
vraagt, of God de spij-zen wil ze-ge-nen.
„A-men,” zegt Va-der.
Dan doet Jo-ke haar o-gen weer o-pen.
Ha, ze heeft straks wel goed ge-ro-ken.
Moe-der draagt een schaal dam-pen-de rijst bin-nen
vol met krent-jes.
Jo-ke krijgt een bord-je vol. Ze krijgt er brui-ne
sui-ker op.
En ka-neel en een kluit-je bo-ter.
O, wat is dat lek-ker.
Jo-ke smult haar buik-je dik en rond.
Na het e-ten gaat Broer-tje sla-pen en Va-der gaat
weer naar zijn werk.
En Moe-der gaat bor-den was-sen.
Jo-ke mag gaan spe-len.
Nu is haar vrij-e mid-dag be-gon-nen.

III. ON-DER DE AP-PEL-BOOM

O wat brandt dat zon-ne-tje fel.
Bij-na al-le men-sen van het dorp heeft die
zon in huis ge-jaagd.

Neen, de boe-ren niet, die wer-ken wel door.

Maar de an-de-re men-sen....

„Vort, naar bin-nen, als je niet op straat moet
zijn,” snauwt dat he-te zon-ne-tje.

Maar Moe-der en Jo-ke en Kees-je sto-ren zich
niet aan die he-te stra-len.

Laat het zon-ne-tje maar schij-nen. Er is toch ze-
ker een ap-pel-boom.

Die ap-pel-boom licht het zon-ne-tje uit.

„Blijft maar in mijn scha-duw, hoor,” zegt de ap-
pel-boom.

En ze spreidt haar knoes-ti-ge tak-ken wijd uit.
Geen straal-tje kan er nog door.

Moe-der zit te brei-en.

Jo-ke breit ook. Jo-ke breit aan een sok voor
Va-der. Maar Jo-ke is óók school-juf-frouw.

Waar zijn dan haar kin-de-ren?

Die zit-ten te-gen het loop-rek van Kees-je ge-leund. Drie op een rij-tje.

Kijk maar: Mies-je en Ger-rie en Lijs.

Heb-ben ze le-zen of re-ke-nen? Of moe-ten ze taal-werk ma-ken?

Wel-neen, ze heb-ben brei-les. Op ie-de-re pop-pe-schoot ligt im-mers een klu-wen-tje wol. Dat is hun brei-werk.

Poes ligt te sla-pen.

Klei-ne Kees-je schreeuwt zo maar door de klas. „Ta-ta-ta,” roept hij en hij trekt heel hard aan het rek.

Lijs valt om. Het klu-wen-tje wol rolt van haar schoot.

Poes wordt wak-ker.

„Daar springt een muis,” denkt poes en zij springt op het klu-wen-tje af.

Jo-ke schudt haar hoofd.

„Zo krij-gen mijn kin-de-ren hun taak nooit af,” zegt ze.

Moe-der lacht.

„Zorg maar, dat jij je taak af krijgt,” zegt ze.

„Dan ga ik je voor-le-zen.”

Jo-ke breit nu erg hard.

Tik-tik, zeg-gen de naal-den.

Vijf toe-ren — zes toe-ren — vier naad-jes — vijf naad-jes. . . .

Jo-ke's taak is af.

Dan staat ze op om het boek te ha-len. Ze gaat naar de kast. In de kast ligt het boek. Het is een boek met mooi-e ver-ha-len. Ver-ha-len uit de Bij-bel.

Jo-ke heeft het van tan-te Ca-to ge-kre-gen.
Moe-der leest er uit voor. Ie-de-re dag één ver-
haal.

„Wacht e-ven, Moes,” zegt Jo-ke.

Ze gaat bij Moe-der op de bank zit-ten.

Dan be-gint Moe-der te le-zen. Moe-der leest voor
van Jo-zef. Jo-zef, die ge-plaagd werd door zijn
broe-ders. En ge-sla-gen. En ver-kocht als slaaf.

O, die slech-te broers.

Ze zei-den te-gen hun Va-der Ja-cob, dat Jo-zef
door wil-de die-ren. werd op-ge-ge-ten.... Zul-
ke leu-ge-naars.

Nu houdt Moe-der op met le-zen.

Jo-ke vindt het een mooi ver-haal.

Nu mag ze de plaat zien, die bij dit hoofd-stuk
hoort.

Daar zit Va-der Ja-cob. Hij trekt zich de ha-ren
uit het hoofd van ver-driet.

Jo-ke's hand-je kruipt in Moe-ders hand.

„Ik zal u nooit be-drie-gen,” zegt ze zacht.

IV. ER KOMT EEN BRIEF

Kees-je gaat uit rij-den in zijn wa-gen-tje. De pop-pen gaan ook mee.

Kees-je zit on-der de kap. Dan kan de zon lek-ker niet op zijn bol-le-tje schij-nen.

Mies-je en Ger-rie en Lijs zit-ten aan de an-de-re kant. Die zul-len heus geen zon-ne-steek krij-gen.

Jo-ke duwt de wa-gen. Ze heeft een gro-te strooi-en hoed op.

Kees-je kraait van ple-zier. Hij houdt wel van zo'n rij-toer-tje.

Jo-ke rijdt voor het huis heen en weer. Het is heel stil op de weg.

Maar nu komt er toch een man aan. Dat is Sij-men van Ga-len.

Sij-men is de brie-ven-be-stel-ler van het dorp.

Hij heeft ze-ker een brief voor Moe-der. Hij loopt het hek-je in en maakt een praat-je met Moe-der.

O-ver 't war-me weer en o-ver de dorst, die hij heeft.

Hij haalt een ro-de zak-doek uit zijn zak en veegt zich het zweet af.

Zo warm is Sij-men en zo dor-stig.

Die slim-me Sij-men.

Hij mag uit-rus-ten en krijgt een glaas-je kar-nemelk. Kar-ne-melk met sui-ker.

„Wel-be-dankt en hier is de brief.”

Dan gaat Sij-men weer ver-der.

Hij wuift naar Jo-ke.

„Wan-del maar pret-tig met je kin-de-ren,” zegt hij.

Moe-der heeft de brief ge-le-zen. Ze komt het hek uit en loopt naar Jo-ke toe.

„De brief is van tan-te Ca-to, Jo-ke,” zegt zij.

„En er is ook een brief-je voor jou bij. Ga het maar le-zen.”

Nu gaat Moe-der met Kees-je rij-den.

Jo-ke loopt op een draf-je naar bin-nen.

Die tan-te Ca-to. Een brief voor haar al-leen. Een brief, die dicht-ge-plakt zit. Net als de brie-ven van gro-te men-sen.

Wat staat er in Jo-ke's brief-je? Er staat in:

Lie-ve Jo-ke,

Mor-gen kom ik met de trein. Kom je me ha-len met Moe-der en Kees-je? Ik kom om half-vijf. Ik breng ook wat moois voor je mee. Het zit al in mijn kof-fer.

Ra-ra, wat is het? Morgen mag je het zien.

Een zoen van tan-te Ca-to.

Jo-ke danst o-ver de weg van pret.

„Moe-der, tan-te Ca-to komt,” roept ze.

„Dat staat ook in mijn brief,” lacht Moe-der.

„Mag ik mee om tan-te Ca-to af te ha-len? En mag ik mijn mooi-e bal-le-tjes-jurk aan?” vraagt Jo-ke.

Moe-der knikt.

„Maar nu moet je weer met Kees-je gaan rijden.”

Moe-der heeft het op-eens zo druk. Ze gaat regel-recht naar de keu-ken.

Er wor-den ei-e-ren te voor-schijn ge-haald. En meel en bo-ter en ap-pe-len.

Klots-klots-klots.

Jo-ke danst ach-ter de kin-der-wa-gen van plezier. Moe-der klopt ei-e-ren. Moe-der schilt ap-pe-len. Moe-der bakt vast een taart, een ap-pel-taart.

Als tan-te Ca-to komt, is het feest.

Maar Jo-ke is niet al-leen blij om de taart. Ze houdt zo erg veel van tan-te Ca-to. Bij-na net zo-veel als van Moe-der en Va-der en Kees-je.

V. OP SCHOOL

Juf-frouw Vo-gel zit voor de klas.
Ze zit op een stoel, een heel ho-ge stoel.
Zo kan zij o-ver de he-le klas heen-kij-ken en zien, of al-le kin-de-ren goed op-let-ten.
De klas is aan het le-zen. Aaf-je Ruis leest hard-op. Van een aap, die een noot weg-nam.
Aaf-je's vin-ger wijst bij. De vin-ger-tjes van al-le kin-de-ren wij-zen bij.
Wat is dat? Juf schrikt er-van.
Daar zit een meis-je in de klas. Ze heeft een ro-de bal-len-jurk aan. En een mooi-e strik in het haar.
En heel scho-ne han-den.
Ja, dat is Jo-ke.
Maar haar vin-ger wijst niet bij. Neen, die vin-ger is nog he-le-maal bo-ven aan de blad-zij.
Pats! De li-ni-aal van Juf kletst hard op de bank.
Nu hou-den de vin-gers van al-le kin-de-ren stil.
Maar Jo-ke's vin-ger be-gint hard te dra-ven langs de re-gels.
O, als zij nu eens ver-der moet le-zen. Ze weet niet,

waar het is. Ze weet he-le-maal niet, waar het is. Ze heeft zit-ten den-ken aan tan-te Ca-to. En aan haar mooi-e jurk. En aan de fij-ne taart. De taart met ka-neel en sui-ker.

„Nee Jo-ke, je weet niet waar we zijn. Je hebt niet op-ge-let. Ik heb al-lang ge-zien, dat je niet op-let-te. Als je weer niet op-let, krijg je straf.”

Dat zegt Juf. Pats! zegt de li-ni-aal en Aaf-je Ruis gaat weer ver-der.

De vin-gers glij-den weer over de blad-zij-den.

En Jo-ke's vin-ger glijdt ook mee, hoor. Ze wil geen straf heb-ben.

„Houd nu maar op, Aaf-je,” zegt Juf. „Nu mag Jo-ke le-zen.”

Fijn, een nieuw les-je.

Van Mies, die uit-gaat met Moe.

O, wat mag Jo-ke lang le-zen. Wel een he-le blad-zij.

En dan krijgt Klaar-tje Kroon een beurt. Klaar-tje, die naast Jo-ke zit.

Klaar-tje mag het he-le les-je uit-le-zen.

En dan zegt Juf: „Nu ar-men o-ver el-kaar en goed luis-te-ren. Dan zal Juf jul-lie het les-je zelf voor-le-zen. Goed op-let-ten, hoor en mij aan-kij-ken.

Maar Jo-ke kijkt Juf niet aan. Ze kijkt het raam uit. Ze kijkt hoe laat het is.

Dat kan ze zien op de to-ren-klok.

Drie uur is het pas. Nog een heel uur moet ze wachten, eer de school uit gaat. Ze schuift een beet-je naar rechts, ze schuift een beet-je naar links. Ze kijkt naar de wolk-jes, die in de lucht drij-ven.

Pats!

O, die na-re li-ni-aal. Die mept al-weer op de les-se-naar voor Jo-ke.

„Zeg me de laat-ste woor-den eens na, Jo-ke.”

Jo-ke weet het niet. Jo-ke weet het weer niet. Nu is Juf boos. Heel erg boos. Die on-ge-hoor-za-me Jo-ke ook.

„Doe je boek maar dicht, Jo-ke. Je hoeft niet meer mee te doen. Na school-tijd zal ik voor jou al-leen le-zen. He-le-maal al-leen voor jou. En nu mag je het raam weer uit-kij-ken.”

O, wat ver-schrik-ke-lijk. School-blij-ven moet

Jo-ke. En Moe-der zal aan 't hek zijn. Met klei-ne
Kees-je in het wa-gen-tje.

En ze zal niet mee kun-nen naar tan-te Ca-to.

Jo-ke kijkt naar be-ne-den. Het prikt ach-ter haar
o-gen. Een drup-pel, twee drup-pels val-len op het
dich-te lees-boek.

Jo-ke huilt.

VI. EEN KLEIN, KLEIN JOK-KEN-TJE

Klaar-tje steekt haar vin-ger op.

„Jo-ke huilt, Juf,” zegt ze.

„Jo-ke huilt te laat,” zegt Juf streng.

Maar wat ge-beurt er dan? Jo-ke legt haar hand op de bank en be-gint heel hard te snik-ken.

Juf komt naar haar toe.

„Huil je, om-dat je school moet blij-ven?” vraagt Juf.

Jo-ke schudt van neen. Ze jukt niet. Neen, ze jukt niet. Ze huilt im-mers, om-dat ze tan-te Ca-to nu niet af kan ha-len.

Maar dat weet Juf niet.

„Ben je soms ziek, Jo-ke?” vraagt Juf.

En dan zegt een boos stem-me-tje in Jo-ke's hart-je: „Zeg maar, dat je ziek bent. Zeg maar ge-rust, dat je ziek bent. Juf kan dat niet zien en jij hoeft niet school te blij-ven.”

En Jo-ke luis-tert naar dat stem-me-tje. Ja, ze luis-tert naar dat bo-ze stem-me-tje.

Ze zegt, dat ze ziek is. En dat ze hoofd-pijn heeft.
Heel er-ge hoofd-pijn.

„Ar-me Jo-ke,” zegt Juf. „Dan moet je maar gauw naar huis gaan. Kun je wel al-leen lo-pen? Ben je niet dui-ze-lig?”

„Al-leen maar er-ge hoofd-pijn,” jokt Jo-ke.

Juf maakt Jo-ke's voor-hoofd met fris wa-ter nat en brengt haar naar het hek.

Juf laat de klas zo maar al-leen.

Om-dat Jo-ke zo'n pijn heeft.

„Loop maar niet in de zon, Jo-ke. An-ders wordt de pijn er-ger,” zegt Juf.

Dan stapt Jo-ke naar huis.

Langs de zand-weg.

Weet je wel, de zand-weg met de sloot. En de kik-kers. En Mie-ke, de geit. En Blaar-kop, de koe. En de boe-rin.

Maar Jo-ke luis-tert niet naar de kik-kers.

En ze aait Mie-ke niet o-ver de kop.

En naar Ju-no kijkt ze ook niet. En die staat nog wel voor de eer-ste keer bij het hek.

Daar staat ook de boe-rin.

„Dag Jo-ke,” roept ze. „Waar-om kom jij zo vroeg uit school?”

O, wat doet die Jo-ke raar. Ze knikt al-leen maar en loopt hard weg.

De boe-rin schudt het hoofd en aait Ju-no o-ver de kop.

„Wat die Jo-ke toch scheelt.”
Neen, Jo-ke is niet meer blij.
Ze denkt niet meer aan tan-te Ca-to.
En niet meer aan de taart.
Ze heeft ge-jokt. Ge-jokt te-gen Juf.
En nu moet ze ook jok-ken te-gen Moes.
Zo'n heel klein jok-ken-tje komt nooit al-leen. Het
trekt heel veel leu-gen-tjes ach-ter zich aan.
„Boeng-boeng,” zegt Jo-ke's hart-je.
Het klopt van on-rust.
Jo-ke is bang.
Jo-ke kan niet meer blij zijn.
Om-dat ze ge-luis-terd heeft naar dat bo-ze stem-
me-tje.

VII. EN NÒG EEN JOK-KEN-TJE

Moe-der zit in de tuin.

Zij is mooi, zij is heel mooi. Zij heeft haar
Zon-dag-se ja-pon aan. Een blau-we met
wit-te bloe-men.

Zij heeft haar mooi-e gou-den ket-ting ook om.

En Kees-je is in 't wit, he-le-maal in 't wit. Wit-te
kous-jes ook en wit-te schoen-tjes.

En nu wil hij krui-pen o-ver het gras.

Maar dat mag niet. Hij is ge-van-gen in zijn wa-
gen-tje tot Moe-der weg-gaat.

Dan zal Moe-der hem naar school rij-den, waar
Jo-ke is.

Maar wat is dat?

Daar kraakt het grint.

Moe-der schrikt. Daar komt Jo-ke de tuin in-stap-
pen.

Ja, 't is Jo-ke zelf. En ze heeft ge-huild. Haar
o-gen zijn rood.

Moe-der staat op en loopt naar Jo-ke toe.

„Wat is er, mijn kind?” zegt ze be-zorgd. „Ben je ziek?”

Jo-ke knikt en wijst naar haar hoofd.

„Heb je zo'n hoofd-pijn, Jo-ke?” vraagt Moe-der. Zij voelt aan Jo-ke's wang. Die is erg rood en warm.

„Ar-me Jo-ke!” zegt Moe-der.

Ze brengt haar meis-je naar bin-nen. Naar haar ka-mer-tje.

Eerst trekt zij de mooi-e bal-len-jurk uit. En dan doet ze het haar-lint af. En dan de on-der-jurk uit. En daar-na de schoe-nen.

Moe-der knoopt ze zelf los.

„Buk je maar niet,” zegt zij.

Nu krijgt Jo-ke haar nacht-pon aan. Moe-der slaat de de-ken op.

„Kruip er maar gauw in, meis-je. Mis-schien ben je mor-gen weer be-ter. Wil je een glaas-je melk?”

Maar Jo-ke schudt het hoofd.

Moe-der sluit de gor-dij-nen.

„En nu moet ik je al-leen la-ten, Jo-ke,” zegt ze.

„Ik moet tan-te Ca-to gaan ha-len.”

Nu is Moe-der weg. Jo-ke be-gint weer te hui-len.

O-ver een stoel hangt de bal-len-jurk.

En daar ligt haar strik, haar mooi-e strik.

Voor Jo-ke is het feest nu uit.

Ze kruipt heel diep on-der de de-kens.

Nu heeft ze Moe-der ook nog voor-ge-jokt.

En wat moet ze te-gen tan-te Ca-to zeg-gen?
Na-tuur-lijk weer een leu-gen-tje. Als-je-blijft!
Het wordt een he-le sleep leu-gen-tjes.
Het is zo stil in huis. Al-leen het tik-ken van de

klok hoort Jo-ke.
Daar kraakt de deur. Jo-ke's be-huil-de ge-zicht-je
kijkt bo-ven de de-ken uit.
't Is poes maar, die bin-nen-komt.
„Hé,” denkt poes, „daar ligt Jo-ke. En 't is nog
niet eens nacht. He-le-maal nog niet.”

Daar moet poes eens o-ver den-ken. Ze likt haar poot-je en be-gint zich te was-sen. Eerst haar borst en dan haar kop-je.

„Rrrr — rrr — rrr,” spint ze.

Een meis-je met dag-licht in bed.... Rrrr — rrr.

En in de kel-der staat een taart.... Rrrr — rrr.

Zo, m'n kop-je is schoon. Nu mijn rug nog. Het is feest.... Rrrr — rrr.

O, is dat meis-je een jok-ke-brok? Laat ze dan maar in bed blij-ven. Dan kan ze toch niet blij zijn.... Rrrr — rrr.

VIII. TAN-TE CA-TO IS ER

Tan-te Ca-to is ge-ko-men, hoor. Ze zit naast Moe-der.

Voor haar staat een dam-pend kop-je thee en een groot stuk taart.

Naast haar stoel staat de kof-fer.

Als tan-te Ca-to haar thee op-ge-dron-ken heeft, gaat de kof-fer o-pen.

Wat zou er uit-ko-men?

Voor al-le-maal een ge-schenk. Voor Va-der een pijp. Voor Moe-der een heel mooi zak-doek-je. Dat zak-doek-je heeft tan-te Ca-to zelf ge-bor-duurd. Broer-tje krijgt een bal, een mooi-e, ro-de bal.

En wat zit er in de kof-fer voor Jo-ke?

Een pak. Een heel groot pak.

Tan-te zet het nu mid-den op de ta-fel. Het pa-pier wordt er-af ge-wik-keld.

„Voor-zich-tig aan,” zegt tan-te Ca-to. „Het kan wel bre-ken.”

Wat zit er nu toch in dat pa-pier?

Een win-ke-l-tje, een heel mooi win-ke-l-tje. Met een toon-bank. En een weeg-schaal. En la-den met klei-ne let-ter-tjes er-op.

Moe-der leest hard-op voor, wat er-op staat.

„Rijst, sui-ker, meel, zout, bo-nen, grut-ten.”

„Hè, wat mooi,” roept Moe-der.

O, maar er hoort nog meer bij dat win-ke-l-tje.

Het zit a-part in de kof-fer.

Pa-pie-ren zak-jes. Daar moe-ten de bood-schap-pen in.

En klei-ne ge-wicht-jes. Daar moet Jo-ke mee we-gen.

En een zak-je met geld. Kwart-jes en dub-bel-tjes en cen-ten. Ja, maar die zijn van bord-pa-pier.

„O wat mooi,” roept Moe-der weer. „Wat zal Jo-ke blij zijn, als ze het mor-gen ziet.”

De deur staat op een kier. Jo-ke kan niets zien. Ze kan al-leen maar ho-ren.

De ge-schen-ken zijn nu uit de kof-fer.

De taart is aan-ge-sne-den.

Plof —, daar rolt een mooi-e glim-men-de bal in de ka-mer van Jo-ke.

Die on-voor-zich-ti-ge Kees-je ook. Zo'n la-waai als er een kind ziek is.

Moe-der trekt de deur maar dicht. Nu kan Jo-ke ook niets meer ho-ren.

Daar bin-nen zit-ten ze bij el-kaar. Zij heb-ben

pret. En Jo-ke ligt al-leen. Tan-te Ca-to is maar heel e-ven bij haar ge-weest.

Ze heeft haar hand op Jo-ke's hoofd ge-legd.

„Dom meis-je,” zei ze. „Om ziek te wor-den, als tan-te komt.”

Daar bin-nen is het feest.

En Jo-ke ligt al-leen, he-le-maal al-leen.

IX. MOE-DER EN JO-KE

Va-der is nu ook thuis ge-ko-men. Hij damp-
al uit zijn nieu-we pijp.

Tan-te Ca-to speelt met Kees-je.

En Moe-der dekt de ta-fel. De mes-sen en vor-
ken rin-ke-len. Het is een ge-zel-ig ge-hoor. Je
krijgt er hon-ger van.

Dat is maar goed ook, want als straks al dat lek-
kers op ta-fel komt! Aard-ap-pe-len en sla en ge-
bak-ken vis. En pud-ding met bes-sen-sap.

Moe-der schept op een scho-tel-tje een klein stuk-
je pud-ding. Lich-te kost voor een zie-ke.

Zij doet er wat bes-sen-sap o-ver.

Fris voor een zie-ke.

Zij zal het e-ven naar Jo-ke bren-gen.

Zacht doet Moe-der de deur o-pen.

Maar wat is dat? O, wat schrikt Moe-der.

Jo-ke huilt.... ze huilt heel erg. Het le-di-kant
schokt er-van.

Moe-der gaat op de rand van het bed zit-ten. Ze
slaat haar arm om Jo-ke heen.

„Is het zo erg, meis-je?” vraagt Moe-der. „Doet je hoofd zo'n zeer?”

Er komt geen ant-woord. Er komt he-le-maal geen ant-woord.

„De dok-ter moet maar ko-men,” zegt Moe-der.

„Nee — nee — nee,” roept Jo-ke.

Jo-ke is zo be-droefd. Ze wil niet lan-ger jok-ken te-gen Moe-der.

Maar ze durft niet zeg-gen te-gen Moe-der, dat ze ge-jokt heeft.

Moe-der veegt met haar zak-doek Jo-ke's tra-nen af.

„Te-ge-n Moe-der kun je al-les zeg-gen, Jo-ke.”

Ja, te-ge-n Moe-der kun je al-les zeg-gen. Al-les ver-telt Jo-ke nu aan Moe-der.

Dat ze niet op-ge-let heeft bij 't le-zen. Dat ze school moest blij-ven. Van de huil-bui, die toen kwam.

Moe-der be-grijpt het al.

„Heb je toen ge-zegd, dat je ziek was, Jo-ke?” vraagt zij.

„Juf vroeg, of ik ziek was en toen heb ik „ja” ge-zegd,” knikt Jo-ke.

Moe-der kijkt ver-drie-tig. Ze tilt Jo-ke's ge-zicht-je op en kijkt haar in de o-gen.

Een klein meis-je, dat ge-jokt heeft. Een klein meis-je, dat al-leen ligt. En ver-driet heeft.

Maar waar-om heeft ze ver-driet? Dàt wil Moe-der we-ten.

„Huil je, om-dat je niet op bent, nu 't feest is, Jo-ke?” vraagt Moe-der.

Jo-ke knikt.

„Dat is het erg-ste niet, meis-je. Het erg-ste is, dat je ge-jokt hebt.”

Jo-ke's hand-je kruipt in Moe-ders hand.

„Je hebt Moe-der ver-driet ge-daan, Jo-ke,” zegt zij zacht.

Jo-ke knikt.

„Ik las je voor van Jo-zef en zijn broers,” zegt Moe-der. „Je zei toen, dat je me nooit zou be-drie-gen.”

Jo-ke schrikt.

„Dat was gis-te-ren,” zegt Moe-der. „En van-daag heb je me voor-ge-lo-gen.”

Jo-ke heeft haar be-lof-te niet lang ge-hou-den. Niet eens één dag.

„Moe-der weet wel, waar-om Jo-ke haar be-lof-te niet kon hou-den. Dat kwam, omdat ze dacht dat haar hart-je goed was en braaf. Een hart-je, dat niet jok-ken kon te-gen Moe-der.

Maar dat hart-je is niet braaf. Het is le-lijk en slecht.”

Dat zegt Moe-der al-le-maal te-gen Jo-ke.

Maar Moe-der zegt nog meer.

Moe-der heeft ver-driet. Maar er is er Eén, Die nog veel meer ver-driet heeft. Dat is de Hee-re Je-zus. Die heeft al-les ge-zien en ge-hoord.

Kan het niet meer goed wor-den tus-sen Moe-der en Jo-ke? Tus-sen den Hee-re Je-zus en Jo-ke?

Ja-wel, Moe-der weet raad.

Moe-der knielt met Jo-ke naast haar bed-je. Moe-der zegt al-les te-gen den Hee-re Je-zus.

En ze vraagt, of de Hee-re Je-zus Jo-ke wil be-wa-ren voor leu-gens.

Moe-der vraagt ook, of Jo-ke een nieuw hart-je

krijgt. Een nieuw hart-je in-plaats van dat slech-te
leu-gen-ach-ti-ge hart-je.

Jo-ke huilt niet meer. Het wordt zo stil en rus-tig
daar bin-nen.

Al-les is nu weer he-le-maal goed tus-sen Moe-der
en Jo-ke.

En ook tus-sen den Hee-re Je-zus en Jo-ke.

X. AL-LES WORDT GOED

Nu mag Jo-ke ze-ker weer op-staan?
Neen, hoor. Ze heeft straf ver-diend en die krijgt ze ook. Ze moet heel de a-vond in bed blij-ven.

Maar de deur mag o-pen.

En ze heeft haar win-~~kel~~-tje mo-gen zien. Haar fij-ne win-~~kel~~-tje.

Moe-der en tan-te Ca-to zit-ten aan ta-fel. Af en toe knik-ken ze te-gen Jo-ke.

Kees-je is al naar bed.

Va-der is niet thuis.

Tin-ge-lin-ge-ling gaat de bel.

Wie zal dat zijn?

Moe-der gaat o-pen doen. Er zijn stem-men in de gang. Van Moe-der en van Juf.

O, wat schrikt Jo-ke. Nu moet Juf ook we-ten, dat Jo-ke ge-jokt heeft.

Het duurt lang, eer Juf bin-nen-komt. Ze groet tan-te Ca-to en dan komt ze naar Jo-ke's bed.

O, wat heeft Jo-ke een kleur. Ze durft Juf niet aan te kij-ken.

Maar Juf weet al-les al. Moe-der heeft het al ver-teld.

Juf steekt haar vin-ger op te-gen Jo-ke.

„Was jij een beet-je school-ziek, Jo-ke?”

En Juf is niet meer boos. Zij strijkt Jo-ke o-ver het haar.

„We zul-len er niet meer o-ver pra-ten, Jo-ke. Je hebt straf ge-noeg ge-had.”

Dat zegt Juf en dan gaat zij e-ven naast het bed van Jo-ke zit-ten.

Zij krijgt een kop-je thee en be-kijkt het mooi-e win-ke-l-tje, dat Jo-ke ge-kre-gen heeft.

„Als je mor-gen nu maar niet aan dat moois moet den-ken on-der de lees-les,” plaagt Juf.

Jo-ke schudt het hoofd. Ze vindt het zo fijn, dat Juf weer goed op haar is. Ze zal mor-gen wel op-let-ten, hoor.

Juf krijgt nõg een kop-je thee. Maar dat gaat ze in de ka-mer op-drin-ken. Bij Moe-der en tan-te Ca-to.

En de deur naar de ka-mer gaat dicht.

Jo-ke moet gaan sla-pen. Het is ook al acht uur! Moe-der schuift de gor-dij-nen los en zet het raam wat o-pen.

Heel in de ver-te loeit een koe. Is het Blaar-kop? Een geit mek-kert. Is dat soms Mie-ke?

Mor-gen zal Jo-ke ze weer aai-en. Dan kan ze de boe-rin weer aan-kij-ken zon-der zich te scha-men.

Voor Jo-ke gaat sla-pen, kijkt ze naar bui-ten.
't Is al zo don-ker. En er staan zo veel ster-ren
aan de he-mel.

Jo-ke pro-beert ze te tel-len. Eén, twee, drie....
tien.... Neen, hoor, ze raakt in de war.

Nie-mand kan ze tel-len.

Nie-mand?

Ja, de Hee-re Je-zus wel. Jo-ke kent er een
vers-je van.

Zacht-jes zegt ze het op:

Weet gij hoe-veel ster-ren kle-ven
Aan de blau-we he-mel-boog?
Weet gij hoe-veel wol-ken zwe-ven
Bo-ven al-le ber-gen hoog?
Al die dui-zen-den te za-men
Roept de Heer bij hun-ne na-men,
En geen één ont-glipt Zijn oog.

De Hee-re Je-zus kent al-le ster-ren.

En al-le kin-de-ren kent Hij ook.

Hij weet al-les van hen. Hij weet ook al-les, wat
er van-daag met Jo-ke ge-beurd is.

Jo-ke denkt er-aan, tot er zand in haar o-gen prikt.

Zand uit de zand-zak van Klaas Vaak.

O, o, wat prik-ken die o-gen.

Jo-ke is in-ge-sla-pen.

INHOUD

	Blz.
I Waar blijft Jo-ke?	3
II Jo-ke komt thuis	7
III On-der de ap-pel-boom	11
IV Er komt een brief	15
V Op school	18
VI Een klein, klein jok-ken-tje	22
VII En nòg een jok-ken-tje	25
VIII Tan-te Ca-to is er	29
IX Moe-der en Jo-ke	32
X Al-les wordt goed	37